

modo risum moueat: eaque dicit, quorum nihil elegans diceret; nonnulla autem ne audiret quidem. At rusticus est ad huiusmodi consuetudines ineptus, cum enim nihil ipse conferat, omnia ægrè accipit. Ac requies sanè & iocus in vita esse necessaria videntur. Tres igitur hæ, quas diximus mediocritates, in vita sunt: quæ in verborum omnes, actionumque quarundam communitate versantur: in quibus illud interest, quod vna circa veritatem, reliquæ circa iucunditatem consistunt: ex iis verè quæ ex se voluptatem sunt, altera in iocis, altera in reliquis vitæ congressionibus locum habet.

CAPVT XV.

DE verecundia autem quasi de virtute aliqua dicendum non est: affectus enim magis esse quam habitus videtur: quippe quæ timor quidam infamie esse de finiat, existitque non secus ac timor, qui circa res terribiles accidit. Rubescunt siquidem qui pudore afficiuntur: qui mortem timent, pallent: vt corporalia vtraque esse videantur: id quod affectionis magis quam habitus est. At non omni ætati affectus hic conuenit, sed iuuenilitantum. nam qui ea sunt ætate, oportere esse verecundos existimamus: propterea quod cum ex perturbatione viuunt, ob idque in multis peccent, à verecundia peccare prohibentur. ac iuuenes quidem, qui verecundi sunt, laudamus: senioresem quod sit pudibundus, laudauerit nemo. nihil enim eum quicquam agere debere censemus, in quo pudor consistat, nam pudor probi viri esse nullo pacto potest, cum ob malas res exoriat. neque enim agendæ res eiusmodi sunt. Quod si alia sunt reuera turpia, alia opinione, nihil refert. neutra enim agi debent. Quare minimè est erubescendum: prauis nanque hominis est, esse eiusmodi, vt turpe aliquid agat, ita verò esse affectu, vt si turpe quid egeris erubescas, ac propterea probum te esse existimare, absurdum planè est. nam ex iis quæ sponte agimus, verecundia existit: probus autem vir sponte nunquam male ager. Quocirca verecundia ex conditione probata res est. si enim ageret, erubesceret: at hoc circa virtutes minimè contingit, si verò impudencia malum est, & cum quis turpia agere non verecundatur, nihilo magis bonum est existimandum cum quis turpia agendo erubescit. Sed neque continentia, virtus est. sed quoddam aliud mistum, de qua posterius pertractabimus. Nunc de iustitia dicamus.

A εἰ γὰρ ὅλα ταυ ποιήσῃ, καὶ πρῶτα λέγων, ὅτι οὐκ ἔστι ἀπό χειρῶν εἰποῦ ἔνια δὲ οὐδ' ἀν' ἀκούσας. ὁ δὲ ἀγχιος, εἰς τὰς τοιαύτας ὀμλίαις ἀχρείος. οὐδὲν γὰρ συμβαλλόμενος, πρὸς τὸ δολοφάνει. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ ἀπάσπαυσις καὶ ἡ πηδία ἐν τῷ βίῳ εἶναι ἀκαρῆσιον. τρεῖς αὖτ' ἀφαιρέματα ἐν τῷ βίῳ μεστῆτες· εἰς τὴν πᾶσαι περὶ λόγων πινῶν καὶ περὶ ἔξουσιον κοινῶν. διαφύερονται δὲ, ὅτι ἡ μὲν περὶ ἀληθείης ὄντων, αἱ δὲ περὶ τῶν ἠδύ. τῶν δὲ περὶ τῶν ἠδύ, ἡ μὲν ἐν ταῖς παιδιῶν, ἡ δὲ ἐν ταῖς κτ' τὸν ἀλλοθον βίον ὀμλίαις.

Κεφάλαιον 15.

Περὶ δὲ ἀδουδῆς ὡς πνος ἀφαιτῆς, οὐ περὶ σήκας λέγειν. πᾶσαι γὰρ μάλλον ἔτιον, ἢ ἐξ εἰ. ὁρῶνται γὰρ τοῦ ὀμλίαις, ἀποπληθύνονται δὲ τὰ περὶ τὰ θεῖα φύβου παρὰ πλῆσιον. ἐρυθρῶνται γὰρ οἱ ἀγχιος ἀφαιτῆς. αἱ δὲ τὸν δαιάτου φοβούμενοι, ἀχρείοσι. σωματικῶν δὲ φαινετῶν πως εἶναι ἀμφοτέρω. ἔπειθ' ὁμοῦ παύσις μᾶλλον ἢ ἐξέως εἶναι. οὐ πᾶσαι δὲ ἡλικία τὸ πάθος ἀρμυζέει, ἀλλὰ τῆν ἴσα. ὁμοῦται γὰρ δὲ τῶν πηλικούσι, ἀφαιτῆς εἶναι, δια τὸ πᾶσαι ζῶντας, πολλα ἀμφοτέρω, ἐπὶ τῆς ἀδουδῆς δὲ καλύεσθαι καὶ ἰπηνυδῶν, ἢ ὡς ἡν ἴσων τῶν ἀφαιτῆς ἀφαιτῆς. ἀφαιτῆς δὲ οὐδὲς ἀφαιτῆς ἐπιμένει, ὅτι ἀγχιος. οὐδὲν γὰρ ὁμοῦται δὲ τὸν περὶ τῆς, ἐφ' ὅς ἐστιν ἀγχιος. οὐδὲ γὰρ ὁμοῦται ὄντων ἢ ἀγχιος, εἴπερ γίνετ' ὅτι τῶν φαυλοῦσι οὐδὲ γὰρ περὶ κτίον τὰ τοιαύτα. εἰ δὲ ἐστὶ τὰ μὲν κατ' ἀληθείαν ἀγχιος, τὰ δὲ κτ' δόξαν, οὐδὲν διαφέρει. οὐδέ τινα γὰρ περὶ τῆς ὡς ἐν ἀγχιος. φαυλοῦ δὲ καὶ τὸ εἶναι τοιοῦτον, ὅτι περὶ τῆς ἢ τῶν ἀγχιος. τὸ δὲ οὕτως ἔχει, ὡς ἐστὶ περὶ εἰς τι ἢ τοιοῦτον, ἀγχιος εἶναι, καὶ δια τῶν οἰεσθαι ὁμοῦται εἶναι, ἀπὸ τῶν ὅτι τῶν ἐκολλοῦσι γὰρ ἢ ἀφαιτῆς. ἔκων δὲ ὁ ὁμοῦται οὐδέποτε περὶ τῆς φαυλοῦ. εἴη δὲ ἀν' ἢ ἀφαιτῆς ἐξ ἰσοπέτας ὁμοῦται. εἰ γὰρ περὶ τῆς, ἀγχιος ἢ ἀν' ἢ εἰ ἐστὶ δὲ τῶν περὶ τῶν ἀφαιτῆς. εἰ δὲ ἢ ἀφαιτῆς τῶν φαυλοῦ καὶ τὸ μὴ ἀφαιτῆς τὰ ἀγχιος περὶ τῆς, οὐδὲν μάλλον τὸν τοιαύτα περὶ τῆς ἀφαιτῆς, ὁμοῦται. ἢ ἐστὶ δὲ οὐδὲ ἢ ἐγκράτεια ἀφαιτῆς, ἀλλὰ τῆς μικτῆς. ἀφαιτῆς δὲ περὶ ἀφαιτῆς ἐν τῶν ὁμοῦται. καὶ δὲ περὶ δολοφάνειας εἰπωμεν.